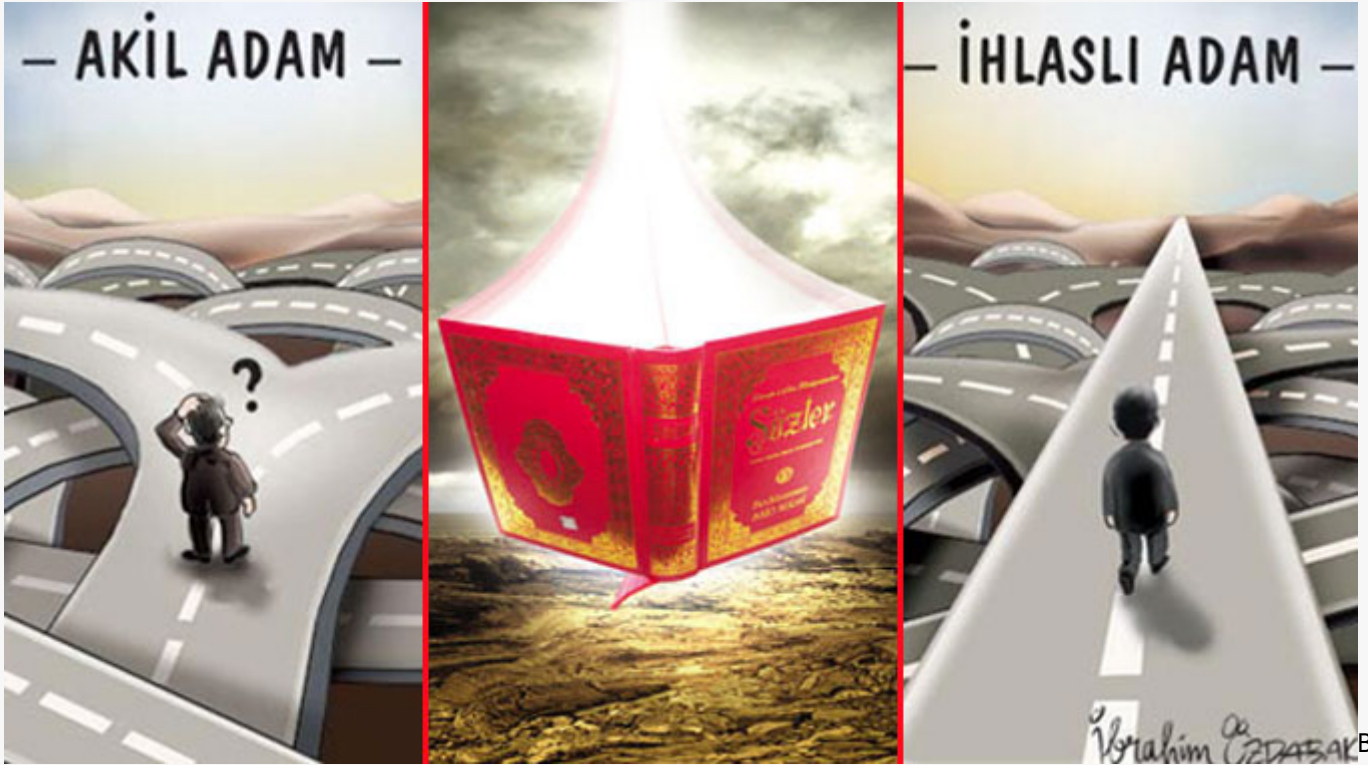
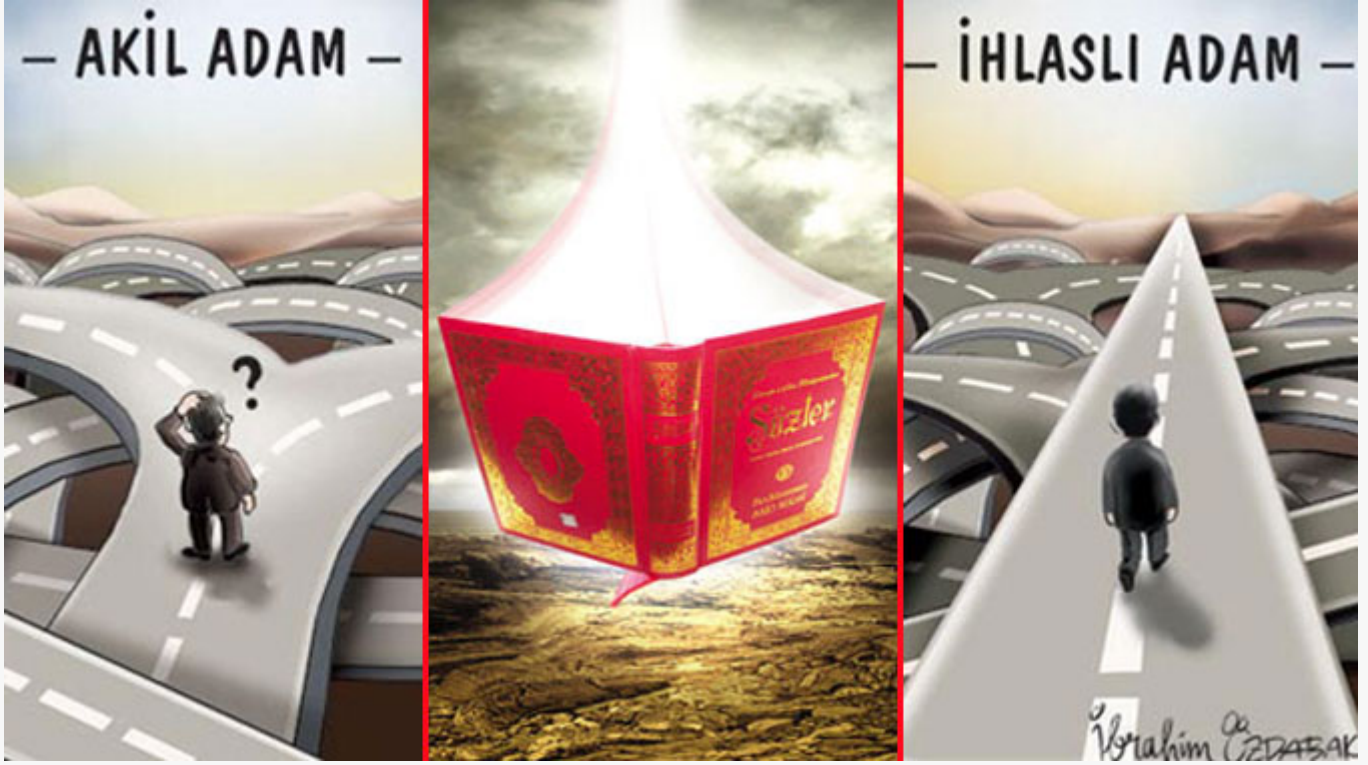

Risâle-i Nur'u sadeleştirmek, büyük bir cinayet!

yakînen tanıyan ve takip edenler bilirler ki, münâkaşalı konulara girmeyiz. Ancak Risâle-i Nur üzerine yapılan tartışmalara da bigâne kalamayız. Özellikle Risâle-i Nur'un lisânı gibi çok önemli bir mevzuda ve Nurların rûh-u aslîsine dokunan böyle ciddî bir konuda da susmayız. Biz Risâle-i Nurların sadeleştirme meselesine müsbet bakmıyoruz. Elimizde de yüzlerce delil var. Münferid değil, şahs-ı mânevî olarak bu meseleyi kabul etmiyoruz. İfrât ve tefrite de düşmeden hadd-i vasatta Risâle-i Nurların ve şahs-ı mânevînin hukûkunu muhâfaza etmeye çalışıyoruz.

Bir eserin başka bir dile tercümesi takdir edersiniz ki zarûrettendir. Biz çoğu kez işitiyor ve basından da okuyoruz ki—Yeni Asya'da da çıkan bir haberle de sabit—yabancıların çoğu orijinalinden bu eserleri okumak ve öğrenmek istiyor. İlgili haber şöyledir: “ABD’li yazar: Sadeleştirme isteği tembellik bahanesi. Amerikalı mühtedi John Zacharias Crist, Risâle-i Nurların sadeleştirilmesini tembellik bahanesi olarak yorumladı.” 1 Demek ki lisân önemlidir. Aslî olan, Kur’ân diline uygun ve bizleri doğrudan doğruya Kur’ân ile bağlayan ve hayatlandıran Risâle-i Nur’un lisânıdır.

Bu eserlerin dili Üstâd Bedüzzamân Hazretleri'nin bizzat ispatı ile Kur'ân'ın işareti ve takdirindedir. Sadece Üstâd'ın talebelerinin zannı değildir. Birinci Şuâ'da bunun ispatı şöyledir: "Dördüncü Âyetin 'Hak dini onlara açıklasın diye, her peygamberi Biz ancak kendi kavminin lisânıyla gönderdik.' 2cümlesi makâm-ı cifrîsiyle ve baştaki âyetin işaretleri karinesiyle, risâlet ve nübüvvetin her asırda veraset noktasında naîpleri, vekilleri bulunmak kâidesiyle, bir mânâ-yı remzî cihetinde, vazîfe-i irsiyeti yapan Risâle-i Nur'u efradı içine husûsî bir iltifatla dahil edip lisân-ı Kur'ân olan Arabî olmayarak Türkçe olmasını takdir ediyor." 3

Demek ki, "Hak dini onlara açıklasın diye, her peygamberi Biz ancak kendi kavminin lisânıyla gönderdik" 4 âyeti "Risâle-i Nûrun, lisân-ı Kur'ân olan Arabî olmayarak Türkçe olmasını takdir ediyor." O halde Kur'ân'ın hem takdirine, hem de işaretine haiz bir eserin cildini soymamak gerekir ki; akıllar, kalbler, ruhlar ve latîfe-i Rabbaniyeler halis olarak tesir-i azimini o eserlerden alsınlar.

Madem Risâle-i Nurlar "Anlaşılmıyor(!)" diye sadeleştirmeye çalışılıyor. O halde Üstad Bediüzzaman Hazretleri ile de tenâkuza düşölüyor. Çünkü Üstad Hazretleri defaatle "âmî ve ümmî olanların dahi anladığından" bahsediyor.

Meselâ; "Bütün bu risâlelerde bütün derin hakâik, temsilât vasıtasıyla, en âmî ve ümmî olanlara kadar ders veriliyor." 5 Burayı nereye koyacağız?

Bakınız Barla Lâhika'sında ümmî bir talebesi için Üstâd ne diyor: "Ümmî, fakat allâmelerin işini gören ve esrâr-ı Kur'âniyeye karşı Isparta'nın intibahına sebep olan, âhiret kardeşim Âdilcevazlı Bekir Ağanın Sözler hakkındaki ihtisâsâtıdır." 6

Risâle-i Nûrların me'hazı Kur'ân'dır. Risâle-i Nûrlar bu Anadolu'ya kök salmıştır. Hiçbir güç ve kuvvet Risâle-i Nûrları Anadolu'nun sinelerinden söküp atamayacaktır. Üstâd Bedüzzamân Hazretleri "Saîd yok, Saîd'in ehliyeti de yok; konuşan yalnız hakikat-i Kur'âniyedir" der. Kimin haddi var ki, o Kudsiye-i Kur'âniyenin mucîze-i mânevîyesine dokunsun ve zarar versin. Lütfen akıllarını başlarına alsınlar. Bu sadeleştirme işini—kendilerince—"iyi niyetle(!)" yapanlara değil ama bunu yaparken maalesef âlet oldukları, maksatlarına hizmet ettikleri "perde altındaki gizli güce" hitaben de diyoruz ki: Üstâd Bedüzzamân Hazretleri "Risâle-i Nûr'a ve şakirdlerine ilişkinler, maskara olurlar" 7 demektedir. "Bize ilişkinler âhirette şiddetli tokatlar yiyecekleri gibi, dünyada dahi bir kısmı çabuk çarpılır." 8

Bu ihtârlar ve îkazlar ciddî uyarılardır. Allah için yazıyor ve uyarıyoruz. Bu yapılan yanlış ve Risâle-i Nûrların cildini soymaktır. Me'hazın kudsiyetinden Kur'ânî kelâmları ve kavramları koparmaktır.

Risâle-i Nûr'un te'sîri, Kur'ân'dan mülhem oluşu ve Kur'ân'ın feyzinden in'ikâs etmesidir. Sadeleştirme, o te'sîri kırmaktadır. Cemaat rûhunu ve şahs-ı mânevîyi de kırmaktadır. Risâle-i Nûr'u sıradanlaştırmaktır ve tefekkür derinliğine vurulan çok büyük bir darbedir. Hem başka başka isti'dâd ve kabiliyetlerin önünü kesmek, tefekkür okyanuslarına dalmak isteyen Genç Said'lerin o okyanuslarda kulaç atmasına engel olmaktır. İnsanın akıl, kalb, rûh ve saîr latîfelerinin hisselerine ve gıdalarına vurulan şiddetli bir darbedir.

Genç bir Said niçin me'hazı Kur'ânî olan kavram ve kelimeler yerine sokuşturulan kelimeleri okumak zorunda bırakılsın? İhlâs Risâlesi'nde zikredilen "kardeşlerimizin akli ile düşünmek, gözü ile bakmak, kulağı ile işitmek" noktasında fitrî tefekkür pencerelerini kapamaya kimin hakkı olabilir ki!

Önemli bir nokta da şudur. On Birinci Lem'a olan Sünnet-i Seniyye Risâlesi'nde şöyle bir mes'ele vardır: "Doğrudan doğruya Sünnete ittibâ etmek, Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmı hatıra getiriyor. O ihtardan, o hâtıra, bir huzur-u İlâhî hâtırasına inkilâp eder. Hattâ en küçük bir muamelede, hattâ yemek, içmek ve yatmak âdâbında Sünnet-i Seniyyeyi mürâât ettiği dakikada, o âdi muamele ve o fitrî amel, sevaplı bir ibadet ve şer'î bir hareket oluyor. Çünkü o âdi hareketiyle Resûl-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâma ittibâını düşünüyor ve şeriatın bir edebi olduğunu tasavvur eder. Ve şeriat sahibi o olduğu hatırına gelir. Ve ondan, Şâri-i Hakikî olan Cenâb-ı Hakk'a kalbi müteveccih olur. Bir nevî huzur ve ibadet kazanır." 9 İşte bu açıdan bir değerlendirme yapacak olursak şu neticeye ulaşabiliriz:

Risâle-i Nur, Kur'ân'ın malıdır ve me'hazı Kur'ân'dır. Risâle-i Nur'un kelime ve kavramları direkt bizi Kur'ân'a bağlamakta, şeffaf bir ayna ve cam hükmünde Kur'ân'ı göstermektedir. Meselâ; Risâle-i Nur'da şems-i ezeli kavramını düşünelim. Hem şems, hem de ezel kavramları direkt Kur'ân'da geçen kelimelerdir. Bizler bu kavramı "devamlı güneş" şekline sokarak sadeleştirdiğimizde işlediğimiz cinayetin azâmetini düşünelim.

Öyleyse Risâle-i Nur bizi en kestirme yoldan Kur'ân'a ve oradan da Kelâm-ı Ezeli'ye bağlıyor. Böylece ondan, Şâri-i Hakikî olan Cenâb-ı Hakk'a kalbi müteveccih ediyor. Bir nevî huzur ve ibâdet kazandırıyor. İşte sadeleştirme bu sırta engel oluyor.

Bu yola Üstad Bediüzzaman Hazretleri izin vermediği halde başvurulmuştur. Niçin şerh, îzâh ve tanzim izni aşılmıştır? Önce bu cevaplanmalıdır. Risâle-i Nur eğer anlaşılmıyorsa dünyada Kur'ân'dan sonra en çok satılan ve okunan kitaplar

unvânını nasıl almıştır? Bu iş yanlış olmuştur ve bu yanlış “iyi niyet açıklamaları” ile izâle edilemez. Çünkü ortada Bediüzzamân Hazretleri’nin eserlerinin ve adının kullanılarak yapılması bir fecaat ve hatadır. Bunda kimse ısrar etmesin. Kimse “Risâle-i Nur üzerine çalışılmasın ve anlaşılması için şerh, îzâh ve tanzim yapılmasın” demiyor. “Bu iş, Üstâd’ın adı ve kendi eseri üzerinde yapılmasın” deniyor. Çünkü Risâle-i Nur insanın sadece aklına, kuvve-i mütefekkiyesine hitap eden bir eser değildir. Akıldan başka kalb, ruh, sır, vicdan ve lâtîfe-i Rabbaniyeye te’sîr eden ve gıda veren eserlerdir. Hangi sadeleştirme bunun yerini doldurabilecek ve o duygulara hitap edecek? Hem Risâle-i Nur’un me’hazı Kur’ân’ın kudsiyetidir. Sadeleştirme Risâle-i Nurları Kur’ân’ın kudsiyetinden koparmaktır. Böyle olmadığını kimse iddiâ edemez. Çünkü Risâle-i Nurların akıl, kalb, ruh ve de vicdanlar üzerinde te’sîrinin en müessir sebebi “me’hazdaki kudsiyet”tir. Fazla söze ne hacet! Allah için uyarıyor ve yazıyoruz, bu iş yanlıştır ve büyük mes’uliyete hâizdir.

17 Temmuz 2012, Salı Yeni Asya Gazetesi